



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 lutego 2022 r.

DIH-3.707.119.2021.MB

DECYZJA DIH - III/18/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji z 2 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.60.2021) Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, na mocy której, przedsiębiorcy „Profit-Plus” Andrzej Łuków Bogusława Kolbuszewska Spółka Jawna z siedzibą w Cieszanowie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym w należącej do ww. przedsiębiorcy placówce handlowej zlokalizowanej przy ul. Sienkiewicza 4A w Cieszanowie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 7 i 9 lipca 2021 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DP.8361.60.2021 z 7 lipca 2021 r., przeprowadzili kontrolę w placówce handlowej zlokalizowanej w ..., należącej do przedsiębiorcy ... (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 25 czerwca 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym” lub „ustawą o zużytym sprzęcie”). Wspomniane zawiadomienie doręczono stronie 29 czerwca 2021 r.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH stwierdzili, że przedsiębiorca zajmuje się sprzedażą detaliczną sprzętu elektrycznego, m.in.: pompy, szlifierki kątowe. W związku z tym, że kontrolowany posiadał w ofercie sprzęt elektryczny, podlega on obowiązkowi dystrybutora, określonym w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

W toku kontroli stwierdzono jedną uwidocznioną przy kasie informację o treści: „Informujemy, że przy sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego odbieramy bezpłatnie zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, tego samego rodzaju”. Stwierdzono ponadto brak informacji w punkcie sprzedaży dotyczących:

- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (art. 37 ust. 2 ww. ustawy),
- nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy).

Ponadto w trakcie kontroli stwierdzono brak uwidocznienia w punkcie sprzedaży informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W związku z brakiem powyższych informacji przedsiębiorca oświadczył, że brak wymaganych informacji dotyczących możliwości odbioru zużytego sprzętu w innych punktach odbioru, był wynikiem niezrozumienia zapisów w ustawie. Zobowiązał się ponadto do umieszczenia wymaganych informacji w widocznym dla klientów miejscu.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli DP.8361.60.2021 z dnia 7 lipca 2021 r., do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIIH zawiadomieniem z dnia 1 października 2021 r., poinformował przedsiębiorcę ..., o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 1 postępowania administracyjnego w trybie w art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Wobec ww. przedsiębiorcy – z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie w należącej do ww. przedsiębiorcy placówce handlowej zlokalizowanej przy... . Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa w każdym stadium postępowania strona ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania czynnego udziału w przeprowadzeniu dowodu. Strona nie skorzystała z tego prawa.

W dniu 2 listopada 2021 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c, ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy „... wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie w należącej do ww. przedsiębiorcy placówce handlowej zlokalizowanej ...

W dniu 7 grudnia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o uchYLENIE zaskarżonej decyzji.

Pismem z dnia 15 grudnia 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę ..., o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji z 2 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.60.2021) Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:

- a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
 - 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Natomiast zgodnie z art. 93 ust. 4. jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub, że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Przedsiębiorca w odwołaniu zarzucił Podkarpackiemu WIIH rażące naruszenie art. 8 Kpa, stanowiący, że organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej wyrażający zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa. Jak wskazuje strona, przepis ten nakłada na organy administracji istotne obowiązki rzutujące na sposób prowadzonych postępowań, i tak organy powinny postępować w sposób przejrzysty, uczciwy i sprawiedliwy. Strona wskazuje jednocześnie, że z przywołanego przepisu wynika również obowiązek prawidłowego rozważenia stanu faktycznego i prawnego rozpoznawanej sprawy.

Odnosząc się do powyższego zarzutu Prezes UOKiK przede wszystkim w pełni zacytuje art. 8 § 1 Kpa, który stanowi, że organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowani. Zdaniem organu drugiej instancji jest to istotne, gdyż tymi zasadami kierował się organ pierwszej instancji prowadząc niniejszą sprawę.

W komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Podkarpacki WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

Wydając decyzję z 2 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.60.2021) Podkarpacki WIIH nie tylko był w sprawie bezstronny, ale również prowadząc postępowanie kierował się takimi zasadami jak zasada prawdy obiektywnej czy zasady czynnego udziału strony w postępowaniu. W odniesieniu do tej ostatniej zauważyć należy, iż organ pierwszej instancji zapewnił stronie czynny udział w każdym stadium postępowania. Prezes UOKiK zauważa, że strona dopiero po otrzymaniu decyzji wymierzającej karę pieniężną wniosła szereg uwag począwszy od postępowania kontrolnego. Strona wskazała, iż wydana decyzja narusza rażąco przepis art. 8 Kpa stanowiący, że organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Jednakże w toku samego postępowania nie wniesiono żadnych uwag, nie wystosowano żadnego stanowiska, wyjaśnień czy argumentów uzasadniających wydanie decyzji innej niż ta, od której strona wniosła odwołanie, mając przy tym na uwadze aktualny stan prawny i popełnione naruszenia. Zgodnie z Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2017 r. VII SA/Wa 387/17 „rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi

wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządneho państwa. Nie chodzi tu przy tym o błędy w wykładni prawa, ale o niedopuszczalne przekroczenie prawa zaistniałe w sposób jasny i niedwuznaczny”. W ocenie organu drugiej instancji decyzja Podkarpackiego WIIH z 2 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.60.2021) nie została wydana z naruszeniem przepisów prawa. Dochowano należytej staranności zarówno przy samej kontroli, jak i w toku postępowania administracyjnego, w tym także przy analizie przesłanek wymierzenia kary.

Prezes UOKiK podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole.

Przedmiotem kontroli przeprowadzonej w sklepie ... było sprawdzenie przestrzegania przez prowadzącego tam działalność gospodarczą przedsiębiorcę ... przepisów art. 37 i art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie. Ustalono, że przedsiębiorca prowadząc w nim sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego nie dopełnił obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy w związku z art. 37 ust. 4 ustawy, tj. w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży nie umieścił, informacji dotyczących:

1) obowiązku dystrybutora, dostarczającego nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,

2) obowiązku dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto strona nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a tym samym nie dopełniony został także obowiązek wskazany w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Zatem spełnione zostały przesłanki do wymierzenia ... administracyjnych kar pieniężnych z art. 91 pkt 25 ustawy i art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie.

W momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli DP.8361.60.2021 z dnia 7 lipca 2021 r. podpisanym przez stronę bez uwag, jak również strona sama przyznaje w odwołaniu od decyzji z dnia z 2 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.60.2021). Przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie wskazują wprost, jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w

widocznym miejscu w punkcie sprzedaży lub na swojej stronie internetowej, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane.

W ocenie organu drugiej instancji okoliczności naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, która została wymierzona w najmniejszej z możliwych wysokości.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Prezesa UOKiK zarzut strony dotyczący naruszenia art. 8 Kpa jest bezpodstawny.

Ponadto w odwołaniu przedsiębiorca zarzucił Podkarpackiemu WIIH naruszenie art. 189f § 1 Kpa. Zdaniem strony ujawnione podczas kontroli naruszenie prawa było znikome. W jej ocenie brak umieszczenia informacji nie powodował wzrostu zagrożenia dla środowiska, gdyż podstawowy obowiązek dotyczący odbioru odpadów, wraz z informacją o tym, był przez nią realizowany. Strona podkreśliła ponadto, że odbiera drobny sprzęt elektryczny i baterie od osób, które tego typu towaru u nich nie zakupili. Podniosła także, że w trakcie kontroli uzupełniła brakujące informacje, a tym samym zaprzestała naruszać prawo.

Odnosząc się do zarzutu strony, iż w przedmiotowej sprawie należało zastosować art. 189f § 1 Kpa, Prezes UOKiK stwierdza, iż jest on niezasadny. Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, organ drugiej instancji informuje, iż nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, zatem przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona w toku kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Podkarpackiego WIIH pozwoliła na uznanie, iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu. Ponadto w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji w kwestii prowadzenia postępowania oraz wymierzania kary administracyjnej wziął pod uwagę przepisy art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz i rozpatrzył wskazane w nich przesłanki do umorzenia postępowania i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które obligują do wzięcia pod uwagę także subiektywnych okoliczności – tj. staranność, rozsądne oczekiwania, itp.

Art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wprost określa jakie przesłanki są brane pod uwagę przy analizie zasadności zastosowania niniejszego przepisu. Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczytaniu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć.

Odnosząc się do przesłanek odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, określonych w 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie organ pierwszej instancji, z czym zgadza się Prezes UOKiK, stanął na stanowisku, iż czynności kontrolne zostały wszczęte po uprzednim zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli, zatem przedsiębiorca miał czas i możliwość przygotowania się i umieszczenia wymaganych informacji. Przy czym nie ma znaczenia okoliczność umieszczenia stosownych informacji w trakcie kontroli. Istotny z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy jest wyłącznie fakt, iż w momencie podjęcia zapowiedzianej wcześniej kontroli ww. informacje nie były dostępne dla kupujących.

W dniu 29 czerwca 2021 r., tj. 7 dni przed rozpoczęciem kontroli, spółka otrzymała zawiadomienie o zamiarze jej wszczęcia DP.8360.43.2021, ze wskazanym zakresem przedmiotowym kontroli, jako: kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Po otrzymaniu ww. zawiadomienia przedsiębiorca powinien zatem przewidywać konsekwencje zapowiedzianej kontroli, a w szczególności miał możliwość podjęcia odpowiednich działań w celu wyeliminowania ewentualnych nieprawidłowości, jednak tego nie uczynił. W związku z tym zostały one ujawnione w toku prowadzonej kontroli. Mając powyższe na uwadze nie można uznać, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło.

Nie można także uznać, że kontrolowany nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Kontrolowany jako profesjonalista powinien znać przepisy regulujące jego

działalność gospodarczą, a niewidoczność wymaganych prawem informacji wynikało wyłącznie z jego winy.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1989/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził: „W okolicznościach rozpatrywanej sprawy, nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy przedmiotowej kary, skoro przeprowadzona kontrola jednoznacznie wykazała, iż kontrolowany przedsiębiorca nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku. Zasadnicze znaczenie ma fakt, że o kontroli i jej przedmiocie przedsiębiorca uprzednio został poinformowany. Kontrola prowadzona przez inspektorów miała na celu sprawdzenie prawidłowości i legalności działania przedsiębiorcy w zakresie przestrzegania przepisów art. 37 i art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie. Wskazanie kontrolowanemu zakresu, w postaci powołania się na przepisy prawa, jest wystarczające. Strona nie musi mieć wskazanego konkretnego artykułu, który będzie podlegał kontroli, co więcej jako profesjonalista powinien wiedzieć jakie obowiązki i na podstawie jakich przepisów są na niego nakładane.”

Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że wśród przesłanek wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie brak jest kryterium znikomości naruszenia prawa. Zatem, biorąc powyższe pod uwagę, w niniejszej sprawie przedstawione argumenty i dowody w sprawie nie pozwalają na zastosowanie ww. przepisu.

Mając powyższe na uwadze zarzut naruszenia art. 189f § 1 Kpa w ocenie organu drugiej instancji jest niezasadny.

Dodatkowo w uzasadnieniu odwołania od decyzji Podkarpackiego WIIH przedsiębiorca ... wskazał, że skontrolowany sklep ma powierzchnię około 180 m², a sprzedaż urządzeń elektrycznych i elektronicznych (ładowarki i akcesoria do telefonów, baterie alkaliczne) odbywa się na powierzchni 10 m². Ponadto przy każdym wejściu umieszczone są pojemniki na zużyty sprzęt i baterie, a koło nich informacje o odbieraniu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Natomiast na zapleczu sklepu znajdowały się pojemniki na zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Wartość sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego w skontrolowanym sklepie jest według strony niewielka, a umieszczenie informacji o treści: „Informujemy, że przy sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, odbieramy zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, tego samego rodzaju”, spełnia wymagania określone w art. 37 ust. 4 ustawy w odniesieniu do wymagań art. 37 ust. 1 i 2 ustawy. Z kolei w ocenie strony umieszczenie w placówce informacji wynikającej z art. 37 ust. 3 ustawy, dotyczącej sklepów o powierzchni co najmniej 400 m², wprowadzałoby klientów w błąd i doprowadziło je zdaniem do zamieszania.

Po pierwsze odnosząc się do stwierdzenia strony, że w ofercie sklepu znajdowały się ładowarki i akcesoria do telefonów komórkowych oraz baterie alkaliczne, Prezes UOKiK

musi doprecyzować, że zgodnie z protokołem kontroli w sprzedaży znajdowały się również trymery do trawy i żywopłotu, klucze udarowe, szlifierki kątowe, pompy zanurzeniowe do wody oraz pompy szlamowe. Ponadto organ drugiej instancji podkreśla, że dla wszczęcia i prowadzenia postępowania nie ma w tym przypadku znaczenia powierzchnia kontrolowanej placówki, ani powierzchnia sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, ani rodzaj sprzętów elektrycznych. Przepisy art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nakładają na dystrybutora określone obowiązki informacyjne. A w rozumieniu art. 4 pkt 2 ww. ustawy za dystrybutora uznaje się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt, dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego przedsiębiorca ... posiadał w ofercie sprzęt elektryczny, a tym samym podlega obowiązkom informacyjnym dystrybutora, określonym w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie. Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów, jak w niniejszym przypadku.

Odnosząc się z kolei do argumentu strony, że przy każdym wejściu zostały umieszczone pojemniki na zużyty sprzęt i baterie, a koło nich informacje o odbieraniu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zaś na zapleczu sklepu znajdowały się pojemniki na zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, Prezes UOKiK informuje, że przedmiotem kontroli przeprowadzonej w dniach 7 i 9 lipca 2021 r w placówce handlowej zlokalizowanej w ... , należącej do przedsiębiorcy ... było sprawdzenie spełniania przez przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, do czego uprawnia Inspekcję Handlową art. 87 ww. ustawy, nie zaś posiadania przez kontrolowanego pojemników na odpady. Dlatego też bez znaczenia dla sprawy było umieszczenie przy wejściu do sklepu pojemników na zużyty sprzęt i baterie, czy też posiadanie na zapleczu pojemnika służącego do magazynowania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że bezspornym w sprawie jest, iż w kontrolowanej placówce znajdowała się informacja o treści: „Informujemy, że przy sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego odbieramy bezpłatnie zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, tego samego rodzaju”. Dlatego też inspektorzy przeprowadzający kontrolę uznali, iż wypełniony został obowiązek informacyjny w zakresie art. 37 ust. 1 ustawy. Nie zmienia to jednak faktu, że w placówce tej brak było informacji wynikających z art. 37 ust. 2 ustawy. Wyżej przytoczona informacja nie dotyczyła bowiem odbioru zużytego sprzętu w miejscu dostawy. Skoro ustawodawca jednoznacznie rozdzielił informowania o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu

sprzedaży (ust. 1) i w miejscu dostawy tego sprzętu (ust. 2), strona nie powinna tych jednoznacznych i obowiązujących wprost przepisów w dowolny, przyjęty przez siebie sposób interpretować.

Analogicznie jak w przypadku ust. 1 i ust. 2 także ust. 3 art. 37 ustawy w sposób jasny i niewymagający dalszej wykładni nakłada na dystrybutora obowiązek informacyjny dotyczący nieodpłatnego przyjęcia w jednostce handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych. Strona tego obowiązku informacyjnego nie dopełniła, gdyż w jej rozumieniu informacja taka byłaby dla klientów niejasna i wprowadzała zamieszanie.

W ocenie organu drugiej instancji obowiązek informacyjny wynikający z art. 37 ust. 4 ustawy jest jednoznaczny, a ustawodawca nie przewidział możliwości jego interpretacji i zmiany przez podmioty go stosujące. Tym samym dywagacje strony na jego temat nie zasługują na uwzględnienie.

Ponadto Prezes UOKiK zauważa, że z art. 37 ust. 3 w związku z art. 37 ust. 4 ustawy wynika obowiązek przekazywania informacji o obowiązkach dystrybutora – sprzedawcy sprzętu w jednostce handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², nie zaś, jak wynika z odwołania strony, obowiązek podawania informacji dotyczących adresu takich jednostek.

W odwołaniu strona potwierdziła, że w należącej do niej placówce handlowej brak było informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu (art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie). Jako usprawiedliwienie tego faktu wskazała, że:

- 1) nie mogła ustalić adresów i nazw firm odbierających te odpady,
- 2) nie mogła ustalić adresów sklepów, o których mowa w art. 37 ust. 3 ustawy,
- 3) uznała, iż te informacje są mało istotne i jej nie dotyczą, a ich zamieszczenie mogłoby wprowadzać klientów w błąd.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, iż strona prowadzi działalność gospodarczą od grudnia 2002 roku, a ustawa o zużytym sprzęcie obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Miała więc ona ponad 5 lat na uzyskanie stosownych informacji. Podobnie jak w przypadku stanowiska strony dotyczącego przestrzegania art. 37 ustawy, strona ma stosować prawo, nie jest zaś uprawniona do jego dowolnej interpretacji. O obowiązku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu postanowił ustawodawca i to on decyduje, czy dana informacja jest istotna, czy też nie.

Kwestia dowolnej interpretacji przepisów prawa przez podmioty je stosujące była wielokrotnie poruszana w orzecznictwie sądów administracyjnych. Stały one na stanowisku, że przedsiębiorca nie ma prawa odstępować od stosowania przepisów kierując się własnymi, często niedookreślonymi kryteriami.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 września 2021 r. w sprawie sygn. II GSK 805/21: „Przepisy ustawy o cenach z uwagi na cele ustawy, tj. ochronę konsumentów, podlegają ścisłej wykładni. Stąd też niedopuszczalne jest, aby przedsiębiorcy, powołując się na specyfikę prowadzonej działalności, modyfikowali bądź też odstępowali od ustawowych kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.” A także: „Nie ma żadnego prawnego uzasadnienia, aby przedsiębiorcy, uwzględniając specyfikę prowadzonej przez siebie działalności usługowej, kierując się niejasnymi i nieprecyzyjnymi kryteriami, uwidaczniali ceny z naruszeniem kryteriów ustawowych”.

Także w wyroku z 9 października 2019 r., sygn. akt II GSK 710/19 Naczelny Sąd Administracyjny w stwierdził, że: „Ocena, czy w danym przypadku uwidocznienie ceny jednostkowej towaru (usługi) byłoby lub też nie byłoby przydatne ze względu na rodzaj lub przeznaczenie towaru i można zaniechać jej uwidaczniania, stanowi wytyczną ustawową dla właściwego ministra do uregulowania tej kwestii rozporządzeniem. Nie oznacza ona, że o przydatności uwidaczniania ceny rozstrzygać może każdorazowo przedsiębiorca, przyjmując swoje własne kryteria celowości informowania o cenach odpowiednich produktów”.

Jak stanowi art. 1 ustawy o zużytych sprzęcie jej celem jest ochrona środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania. Umieszczenie wymaganych art. 37 i art. 39 ustawy informacji daje możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Prezes UOKiK podkreśla, że treść informacji, które przedsiębiorca winien umieścić w swoim punkcie sprzedaży reguluje ustawa. Ani organy Inspekcji Handlowej, ani przedsiębiorcy nie mogą swobodnie i samowolnie decydować o tym, jakie informacje są ich zdaniem wystarczające i odpowiednie, skoro jest to kwestia uregulowana aktem prawnym. Jakikolwiek postępowanie przedsiębiorcy wbrew zapisom ustawy niekoniecznie może być rozszerzeniem zakresu przepisu, jak wskazał to dowodzący. Ustawa nie daje pola do modyfikacji brzmienia przepisu, rozszerzenia jego zakresu czy zawężenia.

Przedsiębiorca ... w treści odwołania kilkakrotnie wyraża swoje odczucia odnoszące się do poszczególnych zapisów ustawy, np. „w naszym rozumieniu była ona niejasna dla klientów”, „pojawiła się u nas wątpliwość co do zrozumienia zapisów ustawy”, „uznaliśmy, że te informacje są mało istotne i nas nie dotyczą”. Podejmując decyzje na podstawie subiektywnych odczuć, strona w konsekwencji doprowadziła do sytuacji, w której poprzez własne działania nie spełniła obowiązujących przepisów.

Dodatkowo odwołaniu strona podniosła, że w jej ocenie ustawowa wysokość kary (nawet ta najniższa), jest rażąco nieproporcjonalna do stopnia naruszenia prawa, który obiektywnie

oceniając należy uznać za znikomy, ponieważ jest bardzo mało prawdopodobne, aby brak powyższych informacji (art. 37 i art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie) spowodował wzrost zagrożenia dla środowiska, a właśnie ochrona środowiska jest głównym celem tej ustawy.

Odnosząc się do powyższych stwierdzeń Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej uprawnione są jedynie do stosowania określonych przepisów ww. ustawy. Kwestie związane z obowiązkami przedsiębiorców oraz karami za ich niedopełnienie określone zostały przez ustawodawcę, który wbrew twierdzeniom strony, uznał je za istotne. Świadczy o tym fakt, że za niedopełnienie obowiązków wynikających z art. 37 i art. 39 ustawy grożą kary w wysokości od 5.000 zł, odpowiednio do 300.000 zł i 500.000 zł. Tym samym nie można zgodzić się z twierdzeniem strony, iż ujawnione przez inspektorów podczas kontroli nieprawidłowości były znikome. Ustawodawca uznał bowiem obowiązki informacyjne dystrybutorów za istotne z punktu widzenia ich przedmiotu (właściwy sposób postępowania z zużyтым sprzętem elektrycznym i elektronicznym), co ma wpływ na środowisko.

W odwołaniu od decyzji Podkarpackiego WIIH przedsiębiorca ... informuje, że mieszkańcy okolicznych miejscowości posiadają wiedzę o punktach zbierania odpadów na terenie gminy Cieszanów i okolicznych gmin. Informacje te są przekazywane bezpośrednio wszystkim mieszkańcom i są dostępne na stronach internetowych wszystkich gmin. Jest to wiedza powszechna.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że skoro zdaniem strony mieszkańcy gminy posiadają taką wiedzę, tym bardziej strona, powinna takie informacje uzyskać. Natomiast przedsiębiorca ... wskazał, że „pomimo podejmowanych prób nie mógł ustalić aktualnych adresów i nazw firm/instytucji odbierających te odpady”, przy czym w harmonogramie odbioru odpadów załączonym przez stronę do odwołania, widnieje wprost, że „Punkt selektywnej zbiórki odpadów komunalnych (PSZOK)” zlokalizowany na terenie Cieszanowa –... – do którego, w ramach opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, mieszkańcy mogą oddawać selektywnie zebrane odpady komunalne, w tym zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Prezes UOKiK zauważa, że wskazanie takiego punktu w punkcie handlu detalicznego sprzętem elektrycznym i elektronicznym byłoby spełnieniem wymogów ustawy.

Dołączenie do odwołania ww. ulotki wskazuje, że strona miała możliwość ustalenia punktów zbierania zużytego sprzętu, a tym samym mogła spełnić obowiązek informacyjny wobec nabywców. Niedopełnienie zatem wymagań w zakresie umieszczenia informacji wymaganych przepisem art. 39 pkt 2 ustawy spowodowane było wyłącznie jednostronnymi decyzjami podejmowanymi przez przedsiębiorcę.

Należy także rozróżnić obowiązki informacyjne strony wynikające z art. 37 i art. 39 ustawy od obowiązków podmiotów zobowiązanych do zapewnienia punktów zbiórki odpadów.

Jednym z obowiązków gminy wynikającym z realizacji ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2021 r. poz. 888 z późn. zm.) jest tworzenie punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, (art. 3 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy). Ponadto gminy mają obowiązek prowadzenia działań informacyjnych w zakresie prawidłowego gospodarowania odpadami komunalnymi, w szczególności w zakresie selektywnego zbierania odpadów komunalnych (art. 3 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy) i udostępniania na stronie internetowej urzędu gminy oraz w sposób zwyczajowo przyjęty informacji o podmiotach odbierających odpady komunalne w tym zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny (art. 3 ust. 2 pkt 9 ww. ustawy). Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż informowanie przez gminę o punktach zbierania odpadów dotyczy innych podmiotów (gmin, a nie dystrybutorów) i wykonywane jest w oparciu o inny akt prawny (ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, a nie ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym). Tym samym przekazywanie przez gminę informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, nie zastępuje i nie zwalnia dystrybutora od wypełniania przez niego obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Dodatkowo odnosząc się do poruszonej przez stronę w odwołaniu kwestii transportu zużytego sprzętu, Prezes UOKiK informuje, że wykracza ona poza właściwość rzeczową Inspekcji Handlowej, tj. podmiotu przeprowadzającego kontrolę oraz wydającego zaskarżoną decyzję administracyjną. Jednakże właśnie dlatego aby nabywcy nie musieli wozić zużytego sprzętu kilkaset kilometrów winni mieć możliwość oddania go w miejscu jego sprzedaży, do jego odbioru z gospodarstw domowych przez przedsiębiorcę w przypadku dostarczenia przez niego tego sprzętu czy oddania go w innym miejscu, bez konieczności zakupu nowego. Nadto, umieszczenie takich informacji jest istotne, aby jego posiadacze nie pozbywali się zużytego sprzętu zawierającego substancje niebezpieczne w sposób niewłaściwy (nie wyrzucali go do pojemników pomijając obowiązek segregacji czy nie wyrzucali go np. na tzw. dzikie wysypiska śmieci, narażając w ten sposób na nieodwracalne zmiany i znaczną degradację środowiska).

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000

zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Podkarpackiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/